

ЕМИЛИО САЛГАРИ НА ЛОВ ПО РЕКА МАРОНИ

Превод от английски: Т. Бъчваров, Г. Жеков, И. Георгиев, 1992

chitanka.info

От затвора „Св. Лоран“ в най-голямото френско владение в Южна Америка, разположен на устието на голямата американска река Марони, до водопада Спарвин, има само шестдесет километра. Нищожно разстояние, както казваше моят моряк, който бе преплавал хиляди левги.

Именно това нищожно разстояние ме бе съблазнило. Знаех, че приятелят ми Кардали, италианец, който отиде да търси печалби в тази колония, населявана от френски затворници, желае да ме види и да прекара някой и друг ден с мен.

Тъй като корабът ни трябваше да спре за осем дни в Гвиана, за да натовари дървен материал, възползувах се от малкото разстояние, за да отида до затвора „Св. Лоран“, който днес е най-големият в цяла Френска Гвиана.

След като поисках от управителя на станцията разрешение да премина река Марони, наех една удобна лодка, карана от двама лодкари негри от племето бони. Лодкари, които не вярвам да имат съперници в света и единствени могат да преплуват бързеите на реката.

Бях взел със себе си Барсал, един моряк сицилианец, който ме придружаваше винаги, когато се касаеше за някой излет по суша и главно... за някое добро хапване.

Прочее, получих разрешение и ние заминахме рано сутринта, за да не се излагаме на опасните слънчеви удари, които в Гвиана са почти винаги смъртоносни.

Взехме със себе си пушките и хранителните припаси, понеже смятахме, че няма да стигнем до водопада Спарвин преди залез слънце.

След като изминахме района в близост до затвора „Св. Лоран“, намерихме се в една дива местност.

На петстотин метра от затвора започва една безкрайна гора, почти девствена. Тя се простира непрекъснато до бреговете на най-огромната река на Южна Америка — грандиозната Амазонка. Това са грамадни, безплодни дървета, с чудовищни листа, растящи едно до друго, преплитащи клоните и корените си в неописуема бъркотия.

Тук човек може да умре от глад. Това е добре известно на френските затворници от затвора „Св. Лоран“, които, макар и свободни, никога не се опитват да бягат през тази безкрайна гора.

Излегнати под покрива от листа, който трябваше да ни пази от слънчевите лъчи, ние разговаряхме и пушихме превъзходни цигари. А двамата негри, търпеливи на горещината, като че ли имаха гущерска кожа, гребяха със сила и умение, които учудваха дори и моя моряк, макар че той не се учудваше така лесно.

Извънредно широката река Марони се разстилаше пред нас, извивайки се между двата гористи бряга.

В по-голямата си част тя бе покрита с листа от макум, големи като малки салове, всяко с повърхност от четири квадратни метра и дори повече.

Тези огромни листа с повдигнати краища се носеха бавно по водата и бяха покрити с някакви животинки, които отначало не можах да разгледам добре, понеже негрите гледаха да са по-далеч от тях.

Попитах ги за причината и те ми отговориха с леко подсвиркване, после се дръпнаха още по-далеч от тези листа — салове, които съвсем не желяеха да срещат по пътя си.

Когато се видяха в безопасност, по-старият негър, който стоеше до мен, повдигна лопатата и след като ме погледна с известно стеснение, ми каза:

— Маса, индианците okay не искат белите да плават в този момент нагоре по реката.

— Откъде знаеш? — попитах го изненадан.

— От макум. Не забелязахте ли какво има на тия листа?

— Животинки, които не можах да разгледам добре.

— Не, маса, змии, и то много отровни. Елате да видите. Нашата лодка е много бърза и няма да се доближим до макум.

Това, което ми каза негърът, бе вярно.

Бяхме изминали почти половината река, когато срещнахме втора флотилия от плаващи листа. Като се приближихме до тях, пред очите ни се откри една гледка, която можеше да накара да изтръпне и най-смелият човек на света.

Както каза негърът, всяко от тези листа носеше по една змия.

Имаше от всички видове и от всички дължини. Те изглеждаха задрямали, понеже не правеха никакво движение и бяха навити на пръстени.

Ето там, лениво отпуснат на сала, ужасният кротал или гърмящата змия, чието ухапване е смъртоносно. По-нататък пък се

виждат триъгълноглавите змии корал; малките ай-ай, наречени така, понеже ухапаният човек едва има време да извика и пада като поразен от гръм. После, върху други листа, личат змиите ловци, най-смелите от всички. До тях змиите лиана, със светлозелен цвят, дълги три метра и тънки като перодръжки.

Екипажът на тази странна флотилия слизаше бавно по реката ту събран на групи, ту разпръснат според силата на течението и на завоите, които прави Марони.

Аз и моят моряк погледнахме двамата негри, които караха лодката така, че да не се приближим до тия салове, и попитахме:

— Кой е турил тези змии върху листата?

— Индианците окай — ми отговори старият.

— Защо?

— За да попречат на белоликите да се изкачат по реката. Предупреждение е.

— А как са могли да поставят върху листата всичките тези влечуги? — попитах аз.

— В тяхното племе са най-прочутите приспивачи на змии. Тези хора отиват в горите и свирят на флейта, докато излязат от скривалището всичките змии, които се намират наблизко. После ги привличат на брега на реката, където преди това са събрали много листа от макум, и свирейки по особен начин, ги принуждават да се качат върху листата. Тогава течението ги понася.

— А защо искат да ни забранят да стигнем до водопада?

— Не знам. Предполагам, че някое важно събитие е станало в племето окай, което не трябва да стане известно на белите хора — отговори негрът.

— Да вървим — казах аз, след като се посъветвах с моряка си. — Вържени сме и имаме много муниции.

Двамата негри взеха отново лопатите и продължиха да гребат с още по-голяма сила. Лодката се носеше с удивителна бързина. Вярно е, че имаше благоприятно течение.

От време на време двамата негри спираха да гребат и говореха ниско на своя език, който нито аз, нито морякът разбирахме.

В един такъв момент видях, че негрите обърнаха лодката и се отправиха към брега, където се бе появил един канал на реката.

— Слизаме ли? — попитах ги аз.

— Не, масса — отговориха те. — Ще тръгнем по савана и ще пристигнем до водопада, без да срещаме тези змии.

Преминахме Марони и лодката се завря в един тесен проход: след малко тя се намери в една широка лагуна, чиито брегове не можехме да видим.

Саваната бе един вид езеро с блатисто дъно, обитавано от водни змии, за щастие безвредни, и от едни рибки, наречени кариби, дълги само два или три пръста, но много страшни. Тия малки чудовища имат челюсти, въоръжени с толкова остри зъби и надарени с такава сила, че за няколко минути могат да превърнат човека в скелет.

— Внимавай да не паднеш — казах на Барсал. — Тук владее смъртта.

Двамата негри продължиха да гребат с невероятно усърдие. Те не оставиха нито за миг лопатите и не показваха нито следа от умора. С голяма сръчност заобикаляха огромните купища водорасли, които изникваха отвсякъде и откъдето излитаха уплашени множество морски птици, смутени за пръв път.

Плаването сред саваната трая цял ден само с един час прекъсване, за да похапнем малко. Привечер се завърнахме пак към Марони през един друг канал.

Тук не се виждаха вече листа от макум. Чувахме ясно обаче рева на бързея на Спарвин, който в спокойни дни се долавяше надалеч.

Бяхме близо до концесията на моя приятел Кардали. Този наш съотечественик бе получил от индианското племе окай голямо парче земя, която обработваше успешно. Земята бе доста богата на златен пясък, намиращ се почти на повърхността ѝ.

Едва бяхме минали водопада и стигнахме пред разни къщички, които образуваха хащиендата на моя приятел.

Там владееше невъобразима суматоха. Негри, индианци, кули — натоварени с минните работи, пееха, танцуваха, караха се и главно пиеха.

Множество бъчви с тафия — най-прост ликьор, който изгаря гърлото — лежах на земята изпразнени, разнасяйки наоколо нетърпима миризма на спирт.

— Рудничарите имат празник — казах на Барсал. Да не би моят приятел да е открил богати залежи?

Взехме пушките си и слязохме. Негрите, китайците и индианците, които изглеждаха пияни до забрава, не обърнаха внимание на появяването ни.

Те продължаваха да пият, като че ли бяха обзети от неутолима жажда, и да викат, движейки се като луди.

Дори и в пристройките покрай жилището на моя приятел владееше неописуема суматоха. Негърки и индианки разбиваха бъчвите, пълни с моруна, и касите със сухари, като пълнеха панерите, които веднага биваха грабвани от един рояк деца, вероятно не помалко пияни от бащите си.

Това бе неவிждан грабеж и оргия, а не празник, както помислихме отначало.

Погледнах двамата лодкари, чиито пламнали очи бяха устремени в бъчвите с тафия и които вдишваха миризмата с разтворени ноздри. Ако не бяхме ние, сигурно и те щяха да се нахвърлят като другите върху тези бъчви, за да се напият здравата.

— Кажете ми какво става тук? — попитах ги аз.

— Кулите от мината се забавляват, господине — отговори ми по-старият негър с усмивка.

— Струва ми се, че грабят — каза моят моряк. — Не виждаш ли, лодкарю, че крият провизиите на господаря?

— Виждам.

— Тогава? — подех аз.

— Не знам още какво става тук — отговори негърът. — Ако ядат и пият по този начин, сигурно господарят е умрял.

— Иди да потърсиш господаря на мината — казах му аз. — Мисля, че той не ще да е умрял.

Двамата негри оставиха лопатите, завързаха лодката и скочиха на земята. Видяхме ги, като се спряха за малко при пиещите, изпразвайки някоя и друга чаша тафия, която им бе предложена от пияниците, и после изчезнаха под покривите.

— Барсал — казах на моряка, — да бъдем готови да разпръснем тази сган.

След четвърт час видях да пристига Михаил, надзирателят на мината, когото познавах вече, мулат, роден от баща негър и майка индианка. Той беше учил в Гвиана и винаги е бил дясната ръка на приятеля ми Кардали.

Горкият човек бе в окаяно състояние. Той плачеше и си скубеше косите.

— Ах, господине! — каза той, като ме видя. — Спасете богатствата на господаря ми! Негрите и кулите плячкосват всичко и продължават да пиянствуват.

— А къде е Кардали? — попитах го аз.

— Нищо не знаем вече, господине. Той замина преди два дни на лов за един ягуар, който правеше чести набези в мината и отвличаше овцете, и оттогава не се е завръщал. Рудничарите мислят, че господарят е загинал, вдигнаха бунт и разграбиха магазините.

— Сам ли замина?

— Сам, с двете си кучета.

— Може да е ранен — каза моят моряк. — Трябва да го потърсим.

Никой не пожела да се помръдне и ако аз бях тръгнал да го търся, щеше да бъде още по-зле. Вкъщи има хиляда и повече унции златен прах и сигурно негрите не биха го оставили.

— Значи рудничарите не искат да ви слушат?

— Всички са пияни.

— Барсал — казах на моряка, — да турим на мястото им всичките тези негодници и да им попречим да разграбят магазините. После ти ще застанеш на стража, за да пазиш къщата, а аз ще отида да потърся приятеля си заедно с Михаил.

Готвех се да сляза на земята, когато ми хрумна една мисъл:

— Кажете ми — попитах Михаил, — кой е хвърлил по реката Марони всички тия змии?

— Негрите — отговори ми управителят на мината.

— Ела, Барсал — казах на моряка, като взех пушката си.

Тримата се спуснахме всред пияниците, като извикахме повелително:

— Престанете или ще ви убием! Махайте се оттук, в хижите си! Ние заповядваме, мината е наша!

Негри, китайци и индианци, виждайки ни въоръжени и с вдигнати приклади на пушките, готови да ги стоварим върху главите им, се разбягаха веднага на всички страни, като се пръснаха из землището около имението на моя приятел.

След като прогонихме негодниците, заповядах на Барсал да стреля срещу всеки, който се осмели да се завърне, после казах на надзирателя на мината:

— Сега да отидем да потърсим приятеля ми Кардали. Не вярвам да е изяден или разкъсан от ягуара.

Въоръжени и двамата с пушки и с къси саби с широко острие — отлични оръжия срещу влечугите и за отваряне на път сред лианите на горите, ние тръгнахме.

Нощта бе дошла: грееше великолепна луна.

Вървахме около два часа, като сечахме наляво и надясно лианите и корените, които ни спъваха, когато изведнъж Михаил се спря.

Пред него на земята имаше изсечени клони, още не съвсем повехнали, а от дърветата висяха лиани, които изглеждаха като сечени наскоро.

— Някой е минал оттук — каза ми той. — Може би е моят господар.

— А не може ли да е индианец? — попитах аз.

— Те нямат саби и предпочитат да пълзят като влечуги, вместо да се уморяват да секат клони и корени — отговори Михаил. — Тук е работила сабя като нашата, каквато има само господарят.

— Да тръгнем по следата — предложих аз.

Сабыта на ловеца бе оставила една следа сред тази почти девствена гора.

Навсякъде се виждаха отсечени корени и клони, висящи лиани, леко поуехнали. Тръгнахме по тази следа с пръст на спусъка на пушките, понеже дивите зверове не бяха рядкост в горите на Френска, Английска и Холандска Гвиана.

Бяхме изминали около хиляда стъпки, като вървахме все по тази следа, и се намерихме изведнъж пред мършата на едно куче. Горкото животно бе буквално изкормено и лежеше с вдигнати нагоре крака.

Продължихме да вървим сред огромната и безкрайна гора. След като изминахме още сто и петдесет или двеста метра, откри се една полянка.

— Там някой спи или е умрял — казах на Михаил.

— Да не е господарят? — попита управителят на мината, като пребледня силно.

Напредвахме предпазливо с насочени пушки, но масата не се помръдваше.

Когато стигнахме на няколко крачки, от устата ни се изтръгна вик на изненада:

— Един ягуар!

В действителност това бе един от онези страшни зверове, които са ужасът на американските гори. Звярът лежеше с пробита от пушечен изстрел глава. В ноктите си стискаше куче в плачевно състояние.

— Второто куче на господаря — извика Михаил. — Познавам го! Ах, боже мой, какво се е случило с господаря?

В този момент чухме жален вик:

— Вода! Вода!

Спуснахме се към едно огромно дърво, изпод което се бе разнесъл този вик.

Приятелят ми Кардали лежеше с глава, подпряна на дънера. Дрехите му бяха изцапани с кръв, а втвърдените му пръсти още стискаха карабината.

Щом ме видя, усмихна ми се, после, дали от болка или от вълнение, падна на земята като мъртъв.

Раменете му бяха разкъсани от ноктите на хищника, а дясната му мишница бе отчасти откъсната. Как е могъл да преживее два дни с тези страшни рани?!

Превързахме го набързо, след което направихме носилка от няколко клона и потеглихме към мината.

Кардали се съвзе почти веднага след глътка тафия, която му поднесе управителят. Докато го пренасяхме, той ни разправи накъсо приключенията си.

Изненадал ягуара преди два дни в сърцето на гората, клекнал в сред един гъсталак. Но в момента, когато се готвел да го застреля, звярът се хвърлил върху него, като разкъсал раменете му, и той едва успял да му пробие главата с един пушечен изстрел.

Когато пристигнахме в имението му, в мината владееше пълно спокойствие. Моят моряк бе дал вече няколко изстрела във въздуха: и като ги чуха, негри, индианци и китайци не посмяха да излязат от хижите си, за да продължат оргията.

Останахме осем дни при водопада Спарвин и когато решихме да се завърнем в Гвиана, където параходът ни чакаше, приятелят ми Кардали бе вече във от всякаква опасност. Рудничарите бяха подновили работата си под ръководството на Михаил, много щастливи, че не бяха наказани или уволнени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.